

Přiblblý básničky a čarovná kočička 08/14

mb

Lara odešla a já si oddychl. Vždycky jsem si nějakou tu ženskou našel sám, ale aby mě ji takhle někdo dohodil, to se mi ještě nestalo. Měl jsem z toho fakt nepříjemný pocit, jako kdybych byl nějaký ňouma.

Nechtělo se mi doma nic kuchtit a tak jsem na oběd zašel do hospody. Ke klasice české kuchyně jsem si dal pivo, a když jsem to všechno spořádal, vydal jsem se na toulku městem.

Koukal jsem, jak jinak, po ženských. Přišlo mi, že na nedělní odpoledne jich potkávám docela dost. Některé byly opravdu pěkné, některé méně, z jiných sršelo mládí, z dalších se usmíval střední věk. Každopádně se na všechny dalo dívat.

Najednou jsem si uvědomil, že i přes dopolední dřinu s Larou, na každou z nich hledím se sexuálním zaujetím a v duchu je svlékám a představuji si je nahé.

Když mi to došlo, došlo to i těm zatraceným nevychovaným neuronům v mozku.

*Která byste, holky, chtěla
a na šukačce se mnou lpěla,
nic bych proti tomu neměl, fakt,
půjčím vám svůj artefakt,
byste si s ním pohrály
a s jeho pomocí se udály.*

Až se mi zatmělo před očima hrůzou, zda jsem to v té "básnické extázi" nevybreptal nahlas. Úplně se mi tou představou zatajil dech.

Nic se však nedělo. Nikdo se nezastavoval, nikdo mi pohoršeně nespílal.

Začal jsem znovu klidně dýchat, a abych předešel takovémuto nevídanému záchvatům, zamířil jsem domů.

Bral jsem tu neděli jako úděsný den. Teprve čtení oblíbené knížky mne od mizerných myšlenek odvedlo.

Večer jsem na chvíli juknul na telku a pak šel raději spát, abych na druhý den v práci nevypadal jako blbec.

Když jsem po ranní anabázi mávání kartičkou a mačkáním palce na kde co, konečně vstoupil do naší odpočinkové oázy klidu, našel jsem ji prázdnou.

Znamenalo to jediné. Všichni už makají, až se z nich kouří.

Jenže i místnost s počítači byla prázdná. To už bylo s podivem.

Teprve po obhlédnutí místnosti kolem dokola, zda se mi ze srandy neschovávají pod stolem, jsem zaregistroval, že jsou všichni namačkáni v šéfčině skleněné kukani.

Vypravil jsem se k nim.

Když jsem otevřel dveře, zaslechl jsem už jen poslední slova šéfové: „Tak na to dávejte pozor.“

„Dobrá ráno všem. Děje se něco?“ zeptal jsem se.

„Hned ti to vysvětlím,“ obrátila se šéfka ke mně a kývnutím hlavy propustila ostatní. Vypochoovali husím pochodem.

Teprve pak se mi začala věnovat.

„Došlo nějakým způsobem k tomu, že v centrále zjistili pokus o proniknutí do systému. Nás se to

přímo netejká, protože jsme od jejich systému odděleni, ale je tu prej nepatrná možnost, že by se mohla dostat nějaká breberka do toho, co nám posílají.

Takže, kdyby se začal počítač jakkoliv podivně chovat, nebo se tam objevilo něco nepatřičného, okamžitě mi dáš vědět. Já pak udělám co je třeba. Je ti to jasný?“ podívala se na mě, jakoby chtěla naznačit, že když nesplním rozkaz, propadnu peklu.

„Jasný,“ ujistil jsem ji.

„Tak můžeš jít.“

Tak jsem tedy šel. Posadil jsem se k počítači, otevřel složku s dokumenty k přepisu a rozehrál svou všední píseň práce na klávesnici.

O malé pauze se u mne zastavila Ančí.

„Mohla bych tě vo něco poprosit?“ zeptala se ostýchavě.

„Ne,“ řekl jsem tvrdě a dál čučel na lejtstro s číslicemi, dopisujíc řádek.

„Tak... tak promiň. Nechtěla sem...“

„Zabrzdi,“ přerušil jsem ji a konečně se na ni podíval. „Řek sem ne, protože by mě přišlo blbý, kdybys tu přede mnou klečela se sepjatýma rukama a prosila. Prostě řekni, co potřebuješ.“

Na tváři se jí kmitl nepatrný úsměv, ale určitá plachost u ní přetrvávala.

„No, víš, já sem si vobjednala novej nábytek do ložnice a ve čtvrtek navečer mě ho přivezou. Jenže teď je moderní všechno dodávat jako stavebnici a já mám obavy, že si s tím nebudu vědět rady. Tak sem si říkala, kdybys to náhodou uměl, jestli bys mě to nesmontoval.“ Úzkostlivě se na mě dívala, jestli její požádání není moc troufalé.

„Mám v tom nějakou praxi. Takže jo, smontuju ti to.“

Viditelně si oddechla.

„To budeš moc hodnej. Ale je ještě jeden problém a to starej nábytek. S tím už si vůbec nevím rady, jak ho rozdělat a zlikvidovat,“ upřela na mne oči štěněte.

Bože, ty baby fakt vědí, jak na mužského. Dokonce i na mě to platí.

„Než ti odpovím, moh bych se na to dřív kouknout?“

„Jasně. Kdy?“

„Nejlíp hned, teda po práci.“

„Tak jo. Jenom nevím, jestli jede zpátky autobus, je to šest kilometrů,“ začala se strachovat.

„A co? To je hodina rychlý chůze, ale my pojedeme autem,“ rozřešil jsem starost o můj návrat.

Vesnice, kde bydlela Ančí, nebyla velká ani malá. Stála podél rovného úseku silnice, a když jste se postavili doprostřed vsi, viděli jste na oba její konce, byť dosti vzdálené. Zde už mne Ančí musela navigovat.

Asi uprostřed vsi jsme zahrnuli doprava a asi po dvou stech metrech jsem dle pokynu zastavil u starého domku s předzahrádkou obklopenou plotem z dřevěných latěk, na který po straně navazovala zřejmě bývalá stodola, pyšnicí se velkými vraty.

Ančí mi ukázala, ať zaparkuji před nimi, abych nestál na cestě.

Obešli jsme plot a brankou vstoupili do jejího panství. Před vchodem seděla nádherně žluto-černo-hnědě žíhaná kočka. Ančí si k ní přisedla na bobek.

„Tak co, Mici, jak ses měla,“ řekla a natáhla ruku.

Kočka do ní vložila packu a cosi mňoukla.

„To sem ráda, že ses měla dobře,“ pokračovala Ančí a ukázala na mě. „Tohle je Jurášek, kamarád z práce a přišel nám pomoci. Myslíš, že se seznámíte?“

Stál jsem metr za nimi. Kočka vstala a sedla si přede mně.

Nenapadlo mne nic jiného, než si sednout na bobek proti ní.

„Ahoj Mici,“ řekl jsem a podal jí ruku.

Vložila mi do ní packu a dvakrát mňoukla.

„Taky mě moc těší, že tě poznávám,“ odpověděl jsem na její mňouknutí a narovnal se. Otřela se mi o nohavici, cosi zamňoukala, a jako kdyby kývla hlavičkou, otočila se a zamířila ke dveřím.

„No teda! Takhle se ještě k nikomu nechovala. A zve tě dál!“ podivila se Ančí. „Tak pod'. Vítám tě u nás.“

„Děkuju,“ usmál jsem se a následoval je.

„Nemáš hlad, Micinko?“ vyptávala se Ančí cestou.

Nevím, jestli se mi to jen zdálo, ale připadlo mi, že Micinka zamňoukala docela srozumitelné: „Jo.“

„Tak to ti musím něco dobrého nachystat,“ pokračovala Ančí. „Dřív ale ukážu Juráškovu kde máme ložnici a pak se mnou půjdeš namňoukat, kolik toho budeš chtít, jo?“

Ukázala mi dveře od ložnice a dál pokračovala s kočkou do místa s krmivem.

Vešel jsem dovnitř. V místnosti nebylo víc, než jen dvě postele, dva noční stolky a dvě skříně. Ale jaké! Musely být snad víc jak sto let staré, krásně vyřezávané a pomalované ornamenty. Jen tak jsem stál a potichu vnímal tu věkovitou krásu někdejších řemeslníků.

Ančí se za mnou objevila jako duch až jsem sebou trhl, když mne oslovila. Skoro jsem se na ni obořil.

„Ančí, to snad nemyslíš vážně tohle rozštípat. Byla by to věčná škoda a určitě by se to dalo prodat.“

„No, to asi jo,“ odtušila, „jenže já nevím jak.“

„Hmm. Myslím, že jeden můj spolužák kšeftuje se starým nábytkem. Snad budu mít jeho číslo.“

Vytáhl jsem z kapsy mobil a dal se do hledání v kontaktech. Kupodivu tam bylo, zřejmě od posledního třídního srazu, kdy jsme si povyměňovali telefony snad úplně všichni. Hned jsem stiskl tlačítko volání.

„Ahoj Ferdinande. Tady je Jura Pukavec. Chci se zeptat, furt ještě děláš do starýho nábytku?“ ... „No bezva. Tak hele, zrovinka teď sem u jedny kamarádky, která má nádhernou vyřezávanou a pomalovanou ložnici. Jestli bys měl zájem, musel by ses na to teď hned přijet podívat, protože jinak to bude zejtra rozštípaný na kousky. Co ty na to?“ ... „Tak mrkneš jo? Bezva. Ale musel bys nejpozdějc zejtra vodpoledne přijet s nákladákem.“ ... „Jo, dobře, domluvíme se na místě,“ uznal jsem jeho stanovisko a nadiktoval mu adresu.

Za půl hodiny Ferdinand přijel. Další hodinu si podrobně prohlížel nábytek, zkoumal v jakém je stavu a pak vynesl verdikt.

„Vypadá to dobře. Červotoč v tom není, ani plíseň nebo hniloba, je to fakt zachovalý. Jak ste k tomu přišla, slečinko, a kolik byste za to chtěla?“

„To nemám nejmenší tušení kolik bych za to mohla chtít. U nás se to dědilo z generace na generaci.“

„Hele ty seš vodborník, tak nabídni,“ vstoupil jsem do debaty.

„No, mám-li na tom něco vydělat, tak víc jak deset tisíc ne,“ odtušil Ferdinand.

Ančí se protočily panenky.

„Vážně tolik?“ podivila se.

Ferdinand se usmál. „Víte, slečinko, v týhle branži se někdy dost těžko odhaduje. Když se mi to povede, může se to prodat za padesát tisíc stejně jako za pět. Ale myslím a doufám, že přinejhorším nula vod nuly pojde. Jestli s tím souhlasíte, tak v kolik si pro to můžu přijet?“

„A to mi jako hned zaplatíte?“ zeptala se Ančí nesměle.

„Jistě,“ odpověděl suveréně Ferdinand. „Kdyby to bylo něco vobyčejnýho, zaplatil bych vám až po prodeji,“ dodal na vysvětlenou.

„Tak teda jo. Ale nebudu doma dřív jak v pět hodin,“ informovala Ferdinanda.

„Klidně přijed' vo půl hodiny dřív,“ řekl jsem a obrátil se k Ančí. „Hodím tě sem autem.“

Kšeft byl dojednán, Ferdinand spokojeně odjel, a já se dál rozhlížel po ložnici. Obešel jsem ji kolem dokola a osahával zeď.

„Nechci ti do toho kecat, Ančí, ale řek bych, že by bylo dobrý tady nejdřív vymalovat, než sem nastěhuješ novej nábytek,“ řekl jsem jakoby mimochodem.

„Jo. To mě taky napadlo. Jenže sem se vydala z peněz a na to už mě prostě nezbejvá,“ povzdechla si.

„Tak víš co? Já ti to tady vymaluju. Matroš koupím a ty mě ho pak zaplatíš, až budeš mít. Seš pro?“

„Copak ty seš malíř pokojů?“ zeptala se udiveně.

„No, skoro jo. Jeden z mejch strejdů je a já mu hodně často chodím pomáhat, takže vo tom něco vím a sem na to vybavenej. Zejtra bych to voměřil a pozejtří bych moh začít. V neděli bys spala v novým. Doufám jen, že se máš kde vyspat, než to bude hotový.“

„Jo, to mám. A ty bys to pro mě fakt udál?“

„Myslíš, že bych se nabízel, kdybych nechtěl? Prostě sme dohodnutý, jo?“

Ančí šťastně přikývla a na moji snahu odjet domů řekla, že dřív, než s ní vypiju kafe, mne domů nepustí. Na kafe mě nikdo nikdy nemusel přemlouvat.

Posadil jsem se v obýváku na gauč a čekal, až Ančí to kafe donese.

Mezitím dovnitř vklouzla kočka, posadila se proti mně a cosi mňoukla. Úplně mi to přišlo jako „můžu?“

Automaticky jsem jí odpověděl, že ano. Skočila mi do klína, stočila se do klubička, a když jsem ji začal hladit, dala se do spokojeného vrnění.

Když přišla Ančí s táckem, dvěma hrnky kafe a miskou sušenek, zůstala stát jako solný sloup.

„No teda!“ vyjekla vyjeveně, div že ten tácek neupustila.

„Copak je?“ zeptal jsem se.

„No Mici!“

„A co je s ní?“

„Máš ji na klíně!“

„To snad kočky dělaj, ne?“

„To jo, ale ne Micka! Ještě nikomu z vesnice na klíně neseděla. Cos jí slíbil?“

„Vůbec nic. Prostě přišla, zeptala se jestli může, já řek jo, a už sem ji měl na klíně. Asi se jí to líbí.“

„No to vidím. Jen nechápu, číms ji tak vočaroval. Asi musíš bejt hodně hodnej člověk, když si tě tak oblíbila.“

Nechtěl jsem se bavit o mně a tak jsem hovor rychle převedl na malování a vůbec na mou představu, co se kdy bude dělat.

Pak jsem poděkoval za kafe, podal si packu s Ančí i Micinkou a odjel domů.

V úterý jsem podle slibu zavezl Ančí domů, asistoval při nakládání drahocenného nábytku a nakonec si poměřil místnost, abych si mohl spočítat, kolik barvy budu potřebovat. Nezapomněl jsem ani se zeptat, jak bude chtít ložnici vymalovat.

Naštěstí nebyla lačná žádné extravagance a prohlásila, že bílá je dobrá.

Musel jsem se po té vyčerpávající a důležité práci zdržet na šálek kávy, kterou dělala Ančí opravdu vynikající. Než ji měla hotovou, posadil jsem se na gauč a čekal, až ji donese.

Vešla s táckem v rukách a s Mickou v patách. Položila všechno na stolek a sedla si vedle mě na gauč, místo naproti do křesla jako posledně.

Naproti mně se však usadila Míca a upřeně na mne koukala.

„Copak, Micinko, chceš ke mně na klín? Klidně můžeš,“ promluvil jsem k Micině.

Zavrtěla hlavičkou a mňoukla „e-e“, zřejmě v tom smyslu že „ne-ne“. „No, jak myslíš,“ odušil jsem a natáhl se po cukřence, abych si osladil kafe.

„To ona tě studuje,“ poznamenala Ančí.

„Prosím tě, co na mě může studovat?“ podivil jsem se.

„Tak to ví jenom ona,“ usmála se. „Je to taková chytrá kočička.“

„Tak to ty čtyřnohý bejvaj,“ poznamenl jsem.

„A ty dvounohý né?“

„Těch je moc málo. Většinou sou hloupý nebo vyčuraný.“

„A kam radiš mě?“ chtěla Ančí honem vědět.

„Tebe? To je snad jasný. Do tý mrňavý skupinky chytřejch a inteligentních ženskejch, co to maj v hlavě víc než v pořádku.“

„Ty mi nějak lichotíš,“ řekla potichu a drobátek se zarděla.

Pokrčil jsem rameny. „Když myslíš...?“

Naši důvěrnou debatu náhle přerušila melodie mého mobilu.

„Pukavec,“ ohlásil jsem se.

„Ahoj, tady Jarka.“

„A která? Znáám nejmíň tři,“ skočil jsem do řeči telefonující.

„No přece Strkalová. Hele, starej zas vodjel na tejdem pryč. Co kdyby ses u nás stavil. Chtěla bych s tebou něco dohodnout.“

„Jo, aha. Tak taky ahoj. Co potřebuješ?“

„Po telefonu vo tom nechci mluvit. Prostě se stav, jo?“

„Hele, jestli ti de vo malování, tak tenhle tejdén mám zazděnej.“

„To nevadí, prostě se stav, jo?“

„No tak dobře. Zatím ahoj.“

Típnul jsem telefon a otočil se k Ančí.

„Budu muset jet. Volala známá mýho strejdy, že by potřebovala vymalovat druhou půlku baráku, a protože sem tu první dál já, tak to zase chce po mně,“ vysvětloval jsem rozmrzele. „A kdyby si postěžovala u strejdy, to bych to schytl.“

„To je škoda. Tak krásně sme si povídali,“ posmutněla Ančí.

„Dyť není všem dnům konec, vid' Micinko. Shýbnul jsem se k ní. „Podáš mi packu?“

Nehybně seděla a upřeně se mi dívala do očí, ale pomalu packu zdvihla. Potřásl jsem jí s ní a řekl:

„Neboj, já zase zejtra přijedu.“

Vyprovodila mne spolu s Ančí a já zamířil k paní stavitelové.

Otevřít mi přišla, jak jinak, v halence s hlubokým výstřihem a v sukni tak krátké, že ji snad ani nemusela mít.

„Já sem věděla, že neodoláš,“ vítala mě s širokánským úsměvem.

„Holt seš asi neodolatelná. Sem zvědavej s čím na mě vybafneš,“ snažil jsem se krotit její nadšení.

Ale nedala se.

„Hned se to dozvíš, hned jak za sebou zavřem dveře,“ zašvelila podlézavě.

A taky jo. Jen je zabouchla, už mne táhla do ložnice.

„Tobě to ještě nedošlo?“ zeptala se nevěřičně.

„A co?“

„Že prostě trochu starší kravička dostala chuť na mladýho bejčka,“ oznámila bez váhání a bleskově se přitom svlékala.

„To už sem někdy slyšel,“ poznamenal jsem.

„Bodejť by ne, když sem to před časem řekla já,“ ujasnila mi a pustila se do odstraňování mého oděvu.

Nevím, jestli to nějak trénuje, ale šlo jí to fakt rychle. Skoro tak rychle, jak mi tvrdlo péro.

„V tom případě to bejček kravičce udělá zezadu, dyť to přece ani jinak neumí,“ sdělil jsem jí svůj záměr.

„Tak jo,“ souhlasila, předklonila se a zapřela rukama o postel.

„Hele, a nevíš...“ otočila se ke mně, „jestli má kravička u toho nohy vod sebe anebo u sebe?“

„Tak to fakt nevím,“ zarazil jsem se. „Záleží na tom?“

„Vlastně ani ne. Trochu je roztáhnu, aby ses snadnějc dostal dovnitř, a pak je dám k sobě aby se to

pěkně třelo.“

Jak řekla, tak i učinila. Zapustil jsem inseminátora do dychtivé kravičky.

Pěkně pomalu jsem zasouval, jak jen jsem mohl nejdál. Poté jsem povytáhl a ještě jednou zopakoval. Po dalším povytažení jsem zprudka přirazil.

„Bú, búú,“ zareagovala Jarka na nečekaný náraz.

„Co je? Co bulíš?“ nedalo mi se nezeptat.

„Já nebulím,“ ozvala se dotčeně. „To kravička bučí radostí, abys věděl.“

Po takovémhle vysvětlení nezbylo než to rozjet na plné pecky. Nešlo ani tak o rychlost, jako o důraznost přirážení.

Činil jsem se, seč mi síly stačily, což Jarka v krátké chvíli ocenila, a nejenom tím, že vzdychala jak zjednaná.

„Juro,“ vykřikla jako u vytržení, „jak to jen děláš, že se při tom šukání s tebou cejtím jak puberťačka. Panebože, mrdej mě, mrdej! To je krása, to je parádička!“

„Jo, taky se mě to líbí. Jen mě mrzí, že nevidím, jak ti lítaj cecky.“

Samozřejmě, že naše mluvení nebylo tak celistvé, jak je napsáno, nýbrž bylo uhekané v rytmu přírazů.

„Tak to se pokocháš v dalším pokračování, až na tebe vlítanu. Jéžiši! Já... já už snad budu...“ zaječela a bylo hotovo.

Cítil jsem, jak se jí roztrásl nejenom nohy, ale i všechno uvnitř. Tím donutila i mne k závěrečnému finiši.

„Spouštím inseminaci,“ zařval jsem a uvolnil stavidla.

V mžiku se na mne natlačila prdelí a dokonce i rukama se mne snažila přitáhnout k sobě na znamení, abych se víc nehýbal a zůstal co nejhlouběji v ní. S hlasitými projevy slasti přijímala horké výstřiky a i potom, kdy přestaly, se na mne tlačila a všelijak sebou kroutila, dokud jsem z ní nevyklouzl.

Otočila se a přitiskla se ke mně, jak nejvíc mohla. „Ty můj inseminátore,“ zašeptala mi do ucha, „tak tohle budem dělat pokaždý, když můj starej nebude doma,“ predestřela mi svůj sen.

„Já bych to tak růžově neviděl,“ namítnul jsem.

Odtáhla se.

„Proč ne?“ zachmuřila se.

„Protože na rozdíl od tebe jezdím do práce třicet kiláků daleko, pracovní doba různá, hodně cestuju a vracím se pozdě. Někdy ani víkend nemám volnej.“

Samozřejmě jsem si to vymýšlel, když už jsem nemohl jinak, hlavně však proto, aby se ze mě nesnažila udělat živý vibrátor, který stačí jen vytáhnout z šuplíku a zapnout.

„Hele, neurážej, jo? Taky chodím do práce, i když do firmy můžu přijít kdy chci a odejít taky kdy chci. A vůbec, poď se radši umejt.“

O chvíli později jsme leželi vedle sebe v posteli. Já Jarce olizoval kozičky, zatímco ona si pohrávala s ochablým junákem.

„Já si myslela, že bys mě moh vymalovat to podkroví, ale jak se zdá, asi nebudeš moct, co?“ vyjádřila druhou část důvodu, pro který mne zvala k sobě.

„Uhodlas. Ale strejda ti to určitě rád vymaluje, obzvlášť, když mu poskytneš to samý co mně,“ popíchnul jsem ji.

„No dovol! Zas tak lačná nejsem, abych si lehla s kdekým,“ urazila se podruhé.

Chvíli tedy bylo ticho, jako bychom si neměli co říct. Rozhodně jsem neměl v úmyslu se jí jakkoliv dotknout, ale na druhou stranu ji to alespoň přibrzdilo s nesplnitelnými představami.

Nevím, jestli to ticho byla jakási forma jejího trucu, avšak po půlhodině se už neudržela a promluvila.

„Všechno to sou jalový řeči který nestojej za to se jima zabejvat. Voba chceme šoustat, a protože už se nemůžu dočkat, tak ti trochu pomůžu, ať už na tebe můžu vlítnout,“ řekla rezolutně a přikročila k činu.

Přetočila se nade mne tak, že mi k nosu přistrčila frndu a do pusy si vcucla povalujícího se ptáka. Nezbylo mi, než ji začít lízat, zatímco ona se snažila probudit spáče. Šlo jí to překvapivě rychle. Jakmile mi ocas stál, otočila se a s vervou ho vstrčila do hladového jícnu.

„Tak se teď pokochej,“ řekla smyslně a začala na mě skákat, že jí ty cecky opravdu lítaly do všech stran. Jó, bylo to pokoukání, avšak krátkého trvání.

Zanedlouho se na mne položila, rozložila koziska po mé hrudi, a pánví dělala zvláštní houpavé pohyby, které mě víc než příjemně dráždily.

To budu hotovej raz dva, pomyslel jsem si, ale mýlil jsem se.

Dělala to hlavně pro sebe, na což jsem přišel v okamžiku, kdy se roztrásla v orgasmu. Ještě chvíli, a byl jsem hotový i já.

„To už na mě opravdu nebudeš mít čas?“ zeptala se zasmušile, když jsem se, již oblečen, chystal k odchodu. Bývala by byla ráda, kdybych jí to udělal potřetí, ale s poukázáním na brzké vstávání jsem jí to potěšení odepřel.

„Už to tak bude. Ale slibuju, že když bude šance, tak ti brnknu, jestli budeš mít volnej prostor i čas,“ sliboval jsem proti své zásadě něco, co jsem nemínil hned tak splnit.

Musel jsem ji aspoň prohníst hrud' a prohrábnout palouk, a teprve pak jsem mohl odjet domů.